

Najprv ďakujem svojmu Bohu skrze Ježiša Krista za vás za všetkých,

že vaša viera sa rozhlasuje po celom svete.

Rímskym 1:8

Pavol mnoho svojich listov začína slovom „najprv“, ale nikdy nepíše po druhé alebo po ďalšie a list končí slovami na koniec. Tak hovorí aj vo verši 8: „najprv ďakujem Bohu, ...môjmu Bohu“. Pavol skrze modlitbu dáva vďaku Bohu a v tomto verši vidíme jeho vieru v osobného Boha. Nehovorí: „ja dávam vďaku nejakému bohu, alebo bohu vesmíru“, ale „môjmu Bohu“ a v tom je to osobné.

Toto veľké Božie zaslúbenie nachádzame v liste Židom v 8. kapitole, kde Boh zaslubuje, že on

bude osobným Bohom: „...Dám svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia a budem im Bohom, a oni mi budú ľuďmi.“ (Židom 8:10). Boh pre nás urobil aj to, že dal k dispozícii svoj vzťah. Predtým, kvôli hriechu, nebolo možné, aby sme mali osobný vzťah s Bohom, ale kvôli daru jeho Syna môžeme poznať Boha osobným spôsobom. On sa stáva naším Otcom a je to Boh, s ktorým máme osobný vzťah, a s ktorým komunikujeme. On nie je ani nejaký vzdialený Boh. Pavol hovorí: „nie je ďaleko od niktorého z nás“ (Skutky 17:27-28). Dokonca je blízko teba, v tvojom srdci (Blízko teba je slovo, v твоjich ústach a v tvojom srdci. Rímskym 10:8). A to hovorí tým, ktorí sú nezachránení: „On je blízko teba, ak by si len otvoril svoje ústa a prijal ho.“

A tak vidíme po prvé, že Pavol verí v Boha, ktorého môžeme spoznať, a s ktorým môžeme mať vzťah. On nie je nejaké vzdialené božstvo. To nie je ani nejaký boh, ktorého by sme sa nejak dovolávali a odplácali sa mu cez nejaké náboženské úkony. Je to Boh, s ktorým máme vzťah, aký je medzi Otcom a dcérou, Otcom a synom a o takomto Bohu Pavol potom hovorí: „Ja mu ďakujem“ a ďakuje mu skrze Ježiša Krista.

Toto je princíp v Biblii: Každá modlitba a všetko vďakyvzdanie musí prechádzať skrze osobu Ježiša Krista. Je to preto, lebo dôvod, prečo môžem vzdávať vďaku Bohu je v ňom, v Ježišovi Kristovi. Bez neho by sme stále boli nevďační a nepoznali by sme nijako Boha. Bez Ježiša Krista nemáme žiadnu možnosť, žiadne iné prostredníctvom ako sa dostať k Bohu. Prísť k Bohu a prihovárať sa mu, rozprávať sa s ním, môžem preto, že prichádzam v mene Ježiša Krista. Ježiš je dôvod, že Boh ma počuje.

Prichádzame v mene Ježiša Krista a kvôli Pánovi Ježišovi a prosíme, aby sa Boh k nám sklonil a počul nás. Boh neodmieta svojho Syna. Preto Pavol hovorí: „Vzdávam vďaku Otcovi za vás, v mene Ježiša Krista“ Tak isto: „A všetko, čokoľvek robíte slovom alebo skutkom, všetko robte v

mene Pána Ježiša ďakujúc Bohu a Otcovi skrze neho.“ (Kolosenským 3:17). Rovnako aj: „Teda skrze neho obetujeme vždycky Bohu obeť chvály, to jest ovocie rtov, vyznávajúcich jeho meno.“ (Židom 13:15). Keď autor listu Židom hovorí „skrze neho“, hovorí o osobe Ježiša Krista. Nemôžeme inak chváliť Boha, iba ak k nemu prichádzame skrze Ježiša Krista. Toto presne zodpovedá tomu, čo Pán Ježiš vyučoval v knihe Jána, keď tam hovorí: „O čokoľvek budete prosiť môjho Otca, proste o to v mojom mene.“ (Ján 15:16). Tiež hovorí: „Keď budete žiadať v mojom mene, ja to urobím.“ (Ján 14:14). Keď sa modlíme, vzdávame vdaku a uctieваме Boha, naše postavenie musí byť v Ježišovi Kristovi. Musíme si tiež uvedomiť, že keď prosíme v jeho mene, už nemôžeme žiadať o nič pre naše hriešne, telesné túžby, ale budeme prosiť o veci, ktoré sú v súlade s Božím slovom, s jeho vôľou.

Pavol prichádza k Bohu v mene Ježiša a dôvod, prečo Bohu ďakuje, je ten, že „každý jeden hovorí o vašej viere – o viere rímskych.“ (1:8). V ďalšom verši píše: „Lebo mojím svedkom je Boh, ktorému svätoslúžim vo svojom duchu v evanjeliu jeho Syna, ako sa neprestajne zmieňujem o vás.“ (1:9). „Boh je mojím svedkom.“ – týmto vyznáva, že Boh je všade prítomný, že tento istý Boh, ku ktorému sa modlia veriaci z Ríma, bol svedkom všetkého toho, čo Pavol robil inde a on môže o tomto svedčiť preto, že všetko pozná, všetko vie.

Ďalej píše: „ktorému svätoslúžim vo svojom duchu v evanjeliu jeho Syna.“ Pavol píše, že slúži so všetkým, čo má vo svojom vnútri, celým svojím duchom. Jeho svedectvo je úžasné, lebo môže povedať: „Boh je mojím svedkom, že sa bez prestania modlím za vás.“ Ako si aj my máme vytvoriť tento modlitebný návyk? Jednak tak, že si vymedzíme, oddelíme zvláštny čas pre modlitbu. Tiež jednoducho aj tak, že keď kráčame po ulici, môžeme mať vzťah s Bohom skrze Ježiša Krista a môžeme sa modliť na každom kroku a rovnako je to aj v každej inej situácii, v ktorej sa nachádzame. Nemalo by to byť tak, že sa pomodlím ráno a potom ešte večer a to sú moje dve modlitby dňa. Skôr by to malo byť tak, že sa začnem modliť ráno, pokračujem cez deň a modlitbu dokončím večer.

Myslím si, že jedna z najväčších chýb, ktoré robíme v tomto živote je, že sa stále snažíme, aby niečo pútalo našu pozornosť. Je to už taký zvyk, že napríklad ideme si namaľovať okná alebo byť a zapneme si rádio. Alebo aj keď sám idem do mesta či na prechádzku, tak si beriem so sebou prehrávač, aby som mohol počúvať kazety s vyučovaním. To samo o sebe nie sú zlé veci, ale ak by sme využili tieto tiché časy na to, aby sme mali vzťah s naším Bohom v modlitbe, tým by sme v priebehu celého dňa upriamovali svoje myšlienky na Boha, a potom by to bolo práve tak, ako píše Pavol, keď píše: „modlím sa neprestajne.“ Toto „modliť sa neprestajne“ by malo byť naším zvykom a našou praxou.

Pavol vo verši 10 deklaruje svoje poddanie sa Božej vôli. V Božej vôli chce prísť do Ríma, „Lebo túžim vás vidieť, aby som vám mohol udeliť nejaký duchovný dar milosti, aby ste boli upevnení, to jest, aby som bol spolu s vami potešený medzi vami skrze v nás obapolne sa nachodiacu, vašu i moju vieru.“ (Rímskym 1:11-12). Jeho dôvody sú správne, lebo chce, aby veriaci v Ríme skrze duchovné dary, ktoré Pavol má, boli zbudovaní a upevnení. To je jeho prvý dôvod, kvôli ktorému chce k nim prísť.

Druhý dôvod, ktorý uvádza, je: „Chcem byť povzbudený od vás a vy odo mňa.“ Jeho postoj je, že mu ide o vzájomné (obapolné) povzbudenie a zbudovanie. Všetci ľudia v cirkvi majú niečo, čo môžu dať Kristovmu telu. Nie je to len apoštol Pavol, ktorý pre veriacich niečo má, ale sú to aj bratia zo zboru v Ríme, ktorí môžu niečo dať Pavlovi skrze ich vieru. Aj oni majú dar, ktorým môžu poslúžiť iným.

Pavlovo zmýšľanie a jeho spôsob, ako sa pozerá na svet, je: „Som dlžný každému.“ Celý svet v

tom čase hovoril po grécky, a keď Pavol hovorí: „Kázal som Grékom“, tak hovorí: „Kázal som všetkým vo vnútri tejto ríše, teda tým všetkým, ktorí hovoria po grécky, ale tak isto som dlžníkom „barbarom“, ktorých jazyk je iný ako gréčtina. Pavol hovorí: „Som dlžníkom všetkým národom, ale nie len všetkým národom, ale aj všetkým triedam ľudí. Múdrym aj nemúdrym. Bohatým aj chudobným.“

To, čím chce splatiť tento svoj dlh, je uvedené vo verši 15, a to je: „...zvestovať evanjelium.“ Pavol vedel, že bol zachránený z Božej milosti. Nemal žiadne právo na Božie kráľovstvo, lebo bol práve taký istý ako každý iný, ale Boh zo svojej milosti zachránil Pavla. Preto teraz Pavol hovorí: „...a kvôli tomuto ja som teraz dlžník. Dlžím týmto ľuďom niečo, dlžím im evanjelium, ktoré mi bolo dané zdarma. Moje hriechy mi boli odpustené a ja som bol očistený, a preto si už teraz tento dar milosti nemôžem nechať len pre seba.“

Všimnime si, že jeho dlh je voči Bohu, ale spláca ho ľuďom. Keď sa Hudson Tajor (anglický misionár) vrátil domov z Číny, tak sa ho pýtali, ako tam mohol zostať tak dlho, čo ho motivovalo. Jeden človek mu povedal: „To muselo byť preto, že naozaj miluješ tých Číňanov.“ Ale Tajor mu odpovedal: „Nerobil som to preto, že som miloval ľudí z Číny, ale preto, že milujem Krista.“

Aj my kážeme evanjelium ani nie tak kvôli našej láske k ľuďom (poslucháčom), ale preto, že im to dlžíme skrze Krista. Tým, ktorých poznám, aj ktorých nepoznám. Rozumieme teda, že Pavlova filozofia je: „Budem kázať každému, lebo som dlžník každému, a nakoľko to záleží odo mňa, chcem prísť aj k vám do Ríma.“

Vo verši 16 uvádza prečo aj do Ríma: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékovi.“. Pavol sa nebojí kázať evanjelium Ježiša Krista a ani sa za evanjelium nehanbí. Nehanbil sa kázať múdrom v Korinte. Nehanbil sa kázať Židom, aj keď to oni pokladajú za kameň pohoršenia.

Ako sa my často bojíme vysloviť to, čo vieme, že je pravda, a to kvôli tomu, čo teraz cirkev často falošne nazýva láska. Pretože nechceme nikoho rozdeliť, alebo pohoršiť, tak povieme, že je potrebná láska a nikdy sa nepostavíme za pravdy evanjelia. Dáme tomu potom taký duchovný plášť, ale všetko, čo tým chceme povedať, a na čo to všetko poukazuje je, že sa hanbíme za evanjelium.

Nemáme sa čo hanbiť za evanjelium. Rôzni ľudia môžu prísť k nám a povedať: „Vieš čo, nemáme my náhodou toho istého Boha? Ved' naše modlitby idú hore a prichádzajú k tomu istému Bohu!“ – čo je dnes už veľmi bežná vec a tvárime sa pritom, že všetko je v poriadku a všetko je prijateľné. Ale v takomto rozhovore sa vždy dostaneme do bodu a taký bod bude aj v tvojom živote, keď človek nemôže stáť bokom a byť ticho. Keby niekto (bil, alebo) ubližoval tvojej žene, manželke, nebudeš predsa len stáť, nebudeš ticho. Alebo keby sa tvoje dieťa topilo v bazéne, tak predsa nebudeš stáť tam bokom, ale niečo urobíš.

Ak v nejakom rozhovore, keď ten druhý povie: „Nebud' taký úzkoprsý, ved' všetko je to rovnaké“, zostaneš ticho, to je pre teba hriech. Ved' ty sa vlastne (tam vtedy) hanbíš za Božiu pravdu. Preto musí prísť okamih, keď človek povie: „Nie, nie je všetko rovnaké a nie je všetko to isté. A ak je to všetko rovnaké, tak potom Kristus zomrel nadarmo.“ A dodá, že Ježiš povedal: „Ja som

cesta, pravda i život a nie je iná cesta k Otcovi, len skrze mňa.“ Ďalej potom povie, že cesta je úzka, že existuje len jedna cesta do života a tá vedie cez vieru v Ježiša Krista a neexistuje žiadny iný spôsob a iná cesta.

Prečo si teda zbabelý a čo spôsobuje v tebe tento strach? Z čoho si prestrašený? Niektorí sa boja tradície. To je to, ako sa to doma v rodine a okolí robilo a hovorilo. Možno sa niekto bojí verejného názoru alebo spoločnosti, v ktorej žije a jej (spoločného) názoru. Možno sa ospravedlňuje slovami: „Ved' toto je spôsob ako naša krajina funguje a ja sa nechcem miešať do tohto systému.“ Ale my veriaci máme byť ako Pavol a povedať: „Ja sa nehanbím za evanjelium.“

Musíme počítať s tým, že keď sa postavíme za evanjelium, príde prenasledovanie. Keď kážeme niečo, čo sa označuje za „evanjelium“, ale každý to prijíma a nikomu to nijako nevadí, tak potom kážeme iné posolstvo než kázal Pavol. Ukameňovaný, päťkrát palicovaný štyridsať bez jednej a zanechaný mŕtvy v meste, viackrát vo väzení ako by to mohol spočítať. A to všetko preto, že zvestoval posolstvo evanjelia Ježiša Krista.

Prečo sa môžeme postaviť a nehanbiť sa? Preto, že evanjelium Ježiša Krista je Božia moc na spasenie. Stojíme a ideme vo veci evanjelia po prvé preto, že je mocné a po druhé, že nám je dané priamo od Boha a je ním ustanovené. Po tretie preto, že je určené pre každého. Je Božou mocou na spasenie každému.

Pavol hovoril korinskému zboru: „Nebudem kázať žiadne iné posolstvo ako to, ktoré som vám

už kázal, ale pre prípad, že by vás niekto chcel v tejto veci oklamať, tak vám zopakujem, čo evanjelium je.“ Hovorí im ho veľmi priamym jazykom: „Toto je to evanjelium, ktoré som kázal: Kristus zomrel za hriešnikov, bol pochovaný a na tretí deň vstal stal z mŕtvych.“ Toto je srdce evanjelia, a to je to, čo Pavol prináša do Ríma, do (tohto) centra celej vtedajšej svetskej moci.

Ak počuješ alebo kážeš nejaké posolstvo, ktoré neobsahuje tieto tri skutočnosti: „Kristus zomrel za hriešnikov, bol pochovaný a vstal na tretí deň“, tak to nie je evanjelium Ježiša Krista. Morálne vyučovanie a súcít, to nie je evanjelium. Je zvláštne, že niektorí ľudia chcú prijať Krista s jeho učením, ale nechcú ho prijať ako zabitého a vzkrieseného. Prijať Ježiša len ako morálneho učiteľa bez jeho smrti a vzkriesenia, nič nerieši. Ak zanedbáme tieto kľúčové zložky v evanjeliu, tak sa míňame tých najzákladnejších právd kresťanstva.

Toto evanjelium je pre každého, kto verí. V týchto veršoch nachádzame dve veľké doktríny Biblie. Jednak to, že spasenie je skrze vieru a potom to, že evanjelium má všeobecnú platnosť. Toto posolstvo sa nemení, je stále rovnaké.

Často sa dnes môžeme stretnúť s novým nezmyslom o tom, že evanjelium sa jedným spôsobom má kázať starším ľuďom a iným spôsobom sa má kázať mládeži, že vraj evanjelium na západe bude iné ako evanjelium na východe. Pavol ale hovorí: „Nie, evanjelium je len jedno a je účinné zachrániť všetkých. Bez ohľadu na to, odkiaľ prichádzajú, aké je ich postavenie a vek.“

Pavol hovorí, že toto spasenie a toto evanjelium je pre všetkých, ktorí veria: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékovi.“ (verš 16). Prečo je to Božia moc? Čo tomuto evanjeliu dáva túto moc? Odpoveď je vo verši 17: „Lebo spravodlivosť Božia sa v ňom zjavuje...“ Niektoré preklady toto miesto prekladajú ako „spravodlivosť od Boha sa zjavuje...“ Čo je naozaj možno viac v kontexte s tým, o čom Pavol hovorí. Evanjelium nie je mocné preto, že ukazuje (poukazuje, odkazuje na) Božiu spravodlivosť. Jedna vec je vidieť Božiu spravodlivosť, ale to nezachraňuje. Evanjelium je mocné preto, že zjavuje spravodlivosť Boha a Boh je jeho autorom.

Pavol nielen tu v liste Rímskym, ale aj v liste Galatským a inde v Písmach znova a znova oznamuje, že nie je nič, čo môžeš urobiť, aby si sa stal spravodlivým. Upozorňuje, že nie sú to skutky zákona, dodržiavanie sviatkov, dávanie desiatkov, nie je možné ju dosiahnuť morálnou dobrotou a ani inak, niet žiadnej spravodlivosti, ktorú by človek mohol dosiahnuť zo svojej sily a úsilia, ale pritom spravodlivosť je nevyhnutná pre spasenie a toto je problém ľudstva. Toto je náš veľký problém so spasením: Boh vyžaduje spravodlivosť, ale nikto ju nemôže sám zo seba dosiahnuť. Toto je ten dôvod, prečo je evanjelium Ježiša Krista také mocné. Je to preto, lebo v evanjeliu Boh zjavuje spravodlivosť, ktorá je daná od neho a je pre človeka.

Uvedomujeme si, že nemáme žiadnu spravodlivosť, a že v nás samých žiadnu ani nenájdeme. Tá dobrá správa ale je, že Boh z nebies nám zjavil svoju spravodlivosť, chce nám ju dať a táto spravodlivosť sa celá prijíma vierou. To, čo človeku bolo nemožné, Boh učinil možným. Spravodlivosť, ktorú som ja nemohol dosiahnuť, dal mi on.

Je to úplný dar daný od Boha skrze Ježiša Krista. Ježiš Kristus naplnil každú spravodlivosť. On naplnil ten štandard a požiadavky zákona a preto, že on toto urobil, tak tí, ktorí teraz v neho veria, dostávajú túto spravodlivosť od neho zdarma. My k nej nijako a nič nemôžeme pridať, ani si ju zaslúžiť, ani zarobiť, pretože je celá daná od Boha a je to dar, jeho dar nám. Dostávame ju skrze vieru v evanjelium Ježiša Krista.

Všetko je započaté vierou a končí vierou. Niežeby veriaci začínal s nejakou slabou vierou a končil so silnou vierou, ale to znamená, že je zachránený vierou od začiatku až do konca. Keď si sa znovu narodil ako 18-ročný, tak tvoja spravodlivosť je z viery a spravodlivosť, ktorú teraz máš ako 90-ročný je tá istá, než ktorú si vtedy mal ako mladý, pretože je celá udelená a daná skrze vieru. Pavol hovorí: „...Ale spravodlivý bude žiť z viery.“ (verš 18). Spravodliví, tí, ktorí sú prehlásení za spravodlivých, získavajú vierou v Ježiša Krista život, o ktorom je prehlásené, že je večný. Nie je žiadny iný život a žiadny iný spôsob, ani iný vstup do neba. A to je to, o čom Pavol hovorí: „Nemôžem sa za evanjelium hanbiť, lebo je mocné a zjavuje Božiu spravodlivosť a tí, ktorí mu uveria, budú vierou takto aj žiť.“

Nie sme zahanbení a nebojíme sa byť považovaní za bláznov, lebo evanjelium Ježiša Krista je Božia zachraňujúca moc od večného zatratenia. Pre koho je to všetko určené? Pre všetkých, ktorí veria.

A prečo je to také mocné? Pretože zjavuje Božiu spravodlivosť, ktorú človek môže získať iba vierou. Tvoja spravodlivosť je daná Kristom, nie je tvoja vlastná. Si spravodlivý a ospravedlnený kvôli daru, ktorý si dostal od Boha.

To je naša jediná nádej – spravodlivosť daná od Boha. Ak si ešte neprijal túto spravodlivosť, tak musíš uveriť v Pána Ježiša Krista. Ak si v neho ešte neuveril, tak si ešte oddelený od Boha. Postavenie tých, ktorí uverili, je pred Bohom pevné a isté dnes i na celú večnosť, pretože pramení z toho, čo učinil Kristus a je im udelené Bohom.

11. 4. 1999